Europeiska unionens
officiella tidning

SV
L-serien

2026/1021

11.5.2026

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2026/1021

av den 29 april 2026

om bekämpande av korruption, om ersättande av rådets rambeslut 2003/568/RIF och konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i och om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 82.1 d, 83.1 och 83.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ([1]),

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ([2]),

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ([3]), och

av följande skäl:

(1) Korruption är fortfarande ett stort problem på unionsnivå och hotar stabiliteten och säkerheten i samhällen, inbegripet genom att möjliggöra organiserad eller annan allvarlig brottslighet. Korruption undergräver demokratiska institutioner och de universella värden som unionen är grundad på, särskilt rättsstatens principer, demokrati, jämlikhet och skyddet av grundläggande rättigheter. Den äventyrar utvecklingen och välståndet samt hållbarheten och inkluderingen i våra ekonomier. Att bekämpa korruption är avgörande för att stärka demokratins kvalitet och för att genomföra rättsstatens principer fullt ut. För att effektivt förebygga och bekämpa korruption krävs en omfattande och sektorsövergripande strategi. Syftet med detta direktiv är att bekämpa korruption genom straffrättsliga bestämmelser och därigenom möjliggöra ett bättre gränsöverskridande samarbete mellan behöriga myndigheter.

(2) I rådets rambeslut 2003/568/RIF ([4]) fastställs krav på kriminalisering av korruption inom den privata sektorn. I konventionen utarbetad på grundval av artikel K.3.2 c i fördraget om Europeiska unionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i ([5]) (*konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i*) behandlas vissa korruptionshandlingar som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i. Dessa instrument är dock inte tillräckligt omfattande, och för närvarande varierar kriminaliseringen av korruption mellan medlemsstaterna, vilket hindrar ett enhetligt och ändamålsenligt svar i hela unionen. Det har också framkommit att det finns luckor i efterlevnadskontrollen och hinder i samarbetet mellan de behöriga myndigheterna i olika medlemsstater. Syftet med detta direktiv är att ändra och utvidga bestämmelserna i de instrumenten. Eftersom ett stort antal väsentliga ändringar genomförs bör båda instrumenten av tydlighetsskäl ersättas i sin helhet med avseende på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv.

([1]) EUT C, C/2024/886, 6.2.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/886/oj.
([2]) EUT C, C/2024/1048, 9.2.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/1048/oj.
([3]) Europaparlamentets ståndpunkt av den 26 mars 2026 (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 21 april 2026.
([4]) Rådets rambeslut 2003/568/RIF av den 22 juli 2003 om kampen mot korruption inom den privata sektorn (EUT L 192, 31.7.2003, s. 54, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2003/568/oj).
([5]) Konvention utarbetad på grundval av artikel K 3.2 c i fördraget om Europeiska unionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i (EGT C 195, 25.6.1997, s. 2).

(3) Den befintliga rättsliga ramen bör uppdateras och stärkas för att underlätta en effektiv korruptionsbekämpning i hela unionen. Detta direktiv syftar till att kriminalisera korruptionsbrott när de begås uppsåtligen. Uppsåt och kännedom kan härledas ur objektiva och faktiska omständigheter. Eftersom det genom detta direktiv fastställs minimiregler, står det medlemsstaterna fritt att anta eller behålla strängare regler avseende korruptionsbrott. Detta direktiv bygger på den befintliga rättsliga ramen och bör inte tolkas som att det syftar till att försvaga nuvarande nationella regler för korruptionsbekämpning.

(4) Korruption är ett gränsöverskridande fenomen som påverkar alla samhällen och ekonomier. Åtgärder som antas på nationell nivå eller unionsnivå bör utformas med beaktande av denna internationella dimension. Unionsåtgärder bör därför ta hänsyn till det arbete som utförs av Europarådets grupp av stater mot korruption (Greco), Organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD) och FN:s drog- och brottsbekämpningsbyrå (UNODC).

(5) Korruptionens olika uttryck kräver en samordnad och harmoniserad strategi bland medlemsstaterna för att effektivt ta itu med de bakomliggande orsakerna och konsekvenserna. Det behövs både förebyggande och repressiva mekanismer för att effektivt komma till bukt med korruption. Medlemsstaterna uppmanas att vidta en rad förebyggande, lagstiftande och samarbetsinriktade åtgärder som ett led i kampen mot korruption. Samtidigt som korruption först och främst är ett brott, och specifika korruptionsbrott och korruptionsrelaterade brott definieras i nationell och internationell rätt, kan bristande integritet, dolda intressekonflikter eller allvarliga överträdelser av integritetsregler leda till korruptionsbrott om de inte hanteras. Förebyggande av korruption minskar behovet av straffrättsliga åtgärder och har större fördelar när det gäller att främja allmänhetens förtroende och hantera offentliga tjänstemäns agerande. Ändamålsenliga strategier mot korruption i alla medlemsstater bör bygga på åtgärder för att stärka öppenhet och integritet, inbegripet genom reglering på områden såsom intressekonflikter, lobbyverksamhet och svängdörrsproblematik. Offentliga organ bör sträva efter högsta möjliga standarder för integritet, öppenhet och frihet från otillbörlig påverkan som en viktig del i kampen mot korruption generellt. En offentlig förvaltning med personal med hög kompetensnivå och hög grad av integritet är en grundpelare för effektiva, transparenta och välfungerande medlemsstater som strävar efter att utrota korruption på ett effektivt sätt. Att öka insynen, effektiviteten och användningen av objektiva kriterier vid rekrytering och befordran av offentliga tjänstemän skulle kunna bidra till att åstadkomma en sådan personalstyrka. Eftersom den privata sektorn också spelar en viktig roll när det gäller att förebygga och upptäcka korruption, kan medlemsstaterna uppmuntra till utveckling och genomförande av robusta och effektiva efterlevnadsmekanismer inom privata företag. För att säkerställa en gemensam strategi för ändamålsenligheten hos sådana efterlevnadsmekanismer, vilka skulle kunna omfatta en riskkartläggning, en uppförandekod, en tredjepartsutvärdering samt intern kontroll och revision, kan medlemsstaterna samarbeta vid utvecklingen av gemensamma riktlinjer.

(6) Samtidigt som detta direktiv fullt ut respekterar alla relevanta bestämmelser i nationella författningar, konstitutionella principer och lagar, betonas att otillbörligt skydd för enskilda personer – särskilt personer som innehar offentliga ämbeten – från ansvar för korruptionsbrott skulle kunna undergräva allmänhetens förtroende på ett sätt som är oförenligt med målen för detta direktiv.

(7) Utan att det påverkar medlemsstaternas institutionella och administrativa autonomi bör det i medlemsstaterna finnas organ eller organisationsenheter med uppdraget att förebygga och motverka korruption. Medlemsstaterna är inte skyldiga att inrätta nya organ eller organisationsenheter, såsom specialdomstolar eller specialtribunaler, inom ramen för detta direktiv, utan kan besluta att tilldela samma organ eller organisationsenhet både förebyggande och repressiva uppgifter liksom uppgifter som rör andra brott, såsom organiserad brottslighet. I enlighet med principen om medlemsstaternas autonomi behöver sådana organ eller enheter inte nödvändigtvis vara centrala organ eller organisationsenheter. Med full respekt för medlemsstaternas institutionella och administrativa autonomi bör sådana korruptionsbekämpande organ fungera utan otillbörlig inblandning eller otillbörlig påverkan från andra, och därmed skyddas mot otillbörliga yttre ingripanden eller påtryckningar, när de har befogenhet att fatta beslut i ärenden som de får kännedom om eller identifierar, eller utfärdar rekommendationer som de anser vara nödvändiga. För att säkerställa att sådana organ eller organisationsenheter fungerar effektivt bör medlemsstaterna säkerställa att resurser och befogenheter som tilldelas sådana organ eller organisationsenheter är anpassade till ett korrekt fullgörande av deras uppdrag och möjliggör specialiserad kunskap om förebyggande och motverkande av korruption.

(8) För att öka medborgarnas medvetenhet om korruptionens omfattning, särdrag och effekter bör det vara möjligt att vidta olika åtgärder, inbegripet i samarbete med berörda parter såsom det civila samhället, den akademiska världen och medierna. Sådana åtgärder skulle exempelvis kunna omfatta särskilda informationskällor, sammanställningar av publikationer och relevant lagstiftning samt kampanjer för att öka medvetenheten och seminarier som är öppna för allmänheten och hålls på ett lättbegripligt språk.

(9) Unionen är part i Förenta nationernas konvention mot korruption (*FN:s konvention mot korruption*), som är det mest omfattande internationella rättsliga instrumentet mot korruption och som består av en kombination av åtgärder för att förebygga och bekämpa korruption. I konventionen föreskrivs att dess parter ska vidta lagstiftningsåtgärder och andra åtgärder för att kriminalisera mutor, förskingring och penningtvätt och överväga att vidta lagstiftningsåtgärder eller andra åtgärder för att kriminalisera ytterligare gärningar, såsom missbruk av tjänsteställning, handel med inflytande och olagligt berikande. I linje med åtagandena i den politiska förklaringen *Our common commitment to effectively addressing challenges and implementing measures to prevent and combat corruption and strengthen international cooperation* (inte översatt till svenska), som antogs vid Förenta nationernas generalförsamlings extra session mot korruption 2021, bör unionen i möjligaste mån gå längre än minimikraven i FN:s konvention mot korruption och fastställa ytterligare åtgärder för att förebygga och bekämpa korruption. Detta direktiv bygger på observationer och bästa praxis från mekanismen för granskning av genomförandet av FN:s konvention mot korruption.

(10) Med beaktande av utvecklingen av hoten från korruption, unionens och medlemsstaternas rättsliga skyldigheter enligt internationell rätt samt utvecklingen av nationella rättsliga ramar bör definitionen av korruptionsbrott tillnärmas ytterligare i alla medlemsstater, så att den omfattar korrupta ageranden på ett mer heltäckande sätt.

(11) För att undvika straffrihet för korruptionsbrott inom den offentliga sektorn bör detta direktivs tillämpningsområde vara väldefinierat. För det första bör begreppet offentlig tjänsteman också omfatta personer som arbetar i internationella organisationer, inbegripet i unionens institutioner, byråer och organ samt internationella domstolar. För det andra, eftersom många enheter eller personer utövar offentliga funktioner utan att inneha ett formellt ämbete, bör begreppet offentlig tjänsteman omfatta alla berörda tjänstemän, oavsett om de är utnämnda, valda eller anställda på grundval av ett avtal eller innehar ett formellt administrativt eller rättsligt ämbete, samt personer som tillhandahåller en offentlig tjänst och som har anförtrotts myndighetsbefogenheter eller är föremål för offentliga myndigheters kontroll eller tillsyn vid utövande av dessa uppgifter i offentlig tjänst, även om de inte innehar ett formellt ämbete. Vid tillämpningen av detta direktiv bör definitionen av offentlig tjänsteman även omfatta personer som utövar uppgifter i offentlig tjänst i statsägda eller statskontrollerade företag och i kapitalförvaltningsstiftelser och privatägda företag som utför uppgifter i offentlig tjänst samt de juridiska personer som dessa har etablerat eller driver. Varje person som innehar ett lagstiftande ämbete på nationell, regional eller lokal nivå bör likställas med en nationell tjänsteman vid tillämpningen av detta direktiv i enlighet med nationell rätt.

(12) Med tjänstemän på hög nivå avses personer som utövar viktiga verkställande, administrativa, lagstiftande eller rättsliga uppgifter. Sådana uppgifter kan omfatta aktivt deltagande i utveckling eller utförande av myndighetsuppgifter, fastställande och genomförande av politik, verkställande av lagar, förslag till eller genomförande av lagstiftning, antagande och genomförande av föreskrifter eller normativa dekret, beslut om offentliga utgifter och beslut om utnämning av personer för viktiga verkställande, administrativa, lagstiftande eller rättsliga uppgifter samt beslut om domstolsärenden. Tjänstemän på hög nivå kan omfatta nationella tjänstemän såsom regeringschefer och chefer för regionstyren, regeringsledamöter och ledamöter i regionstyren, biträdande ministrar, statssekreterare, viktiga politiska rådgivare, chefer och ledamöter i en ministers kansli när ett sådant har inrättats, samt parlamentsledamöter, ledamöter av författningsdomstolar och högsta domstolar, riksåklagaren och ledamöter av högre revisionsorgan, liksom ledamöter av Europeiska kommissionens kommissionskollegium och av Europaparlamentet.

(13) Det är nödvändigt att stärka den rättsliga ramen för att bekämpa mutbrott och säkerställa att brottsbekämpande myndigheter och åklagarmyndigheter förses med effektiva och proportionella verktyg. När det gäller mutbrott som involverar offentliga tjänstemän kan två typer av mutbrott aktualiseras. Givande av muta inom den offentliga sektorn sker när en person utlovar, erbjuder eller ger någon form av otillbörlig förmån för att påverka en offentlig tjänsteman. Tagande av muta inom den offentliga sektorn sker när en offentlig tjänsteman begär eller mottar en sådan otillbörlig förmån eller godtar ett erbjudande eller löfte om en sådan mot att handla eller avstå från att handla på ett visst sätt. Förmånen kan vara materiell eller immateriell och ekonomisk eller icke-ekonomisk. En förmån anses inte vara otillbörlig om den exempelvis är tillåten enligt lagstiftning eller administrativa bestämmelser eller när det gäller måttfulla gåvor eller gåvor av mycket lågt värde. Detta direktiv bör också fastställa minimiregler för mutor och andra former av korruption inom den privata sektorn, där de omedelbara offren inbegriper företag som påverkas på ett orättvist sätt och där den fria konkurrensen kan minskas genom varje muta. Mutbrott inom den offentliga sektorn bygger på brotten mutbrott och bestickning, som definieras i artiklarna 2 och 3 i konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i, och bör inte tolkas eller tillämpas på ett sätt som är lindrigare än bestämmelserna i konventionen.

(14) Om företagsledare eller arbetstagare i enheter i den privata sektorn som ett led i ekonomisk, finansiell eller affärsmässig verksamhet uppträder så att de försummar sina yrkesmässiga plikter kan det skada ett privat företags intressen och även snedvrida konkurrensen när det gäller inköp av varor eller kommersiella tjänster till nackdel för både potentiella konkurrenter och allmänheten. Kriminaliseringen av mutor inom den privata sektorn syftar till att avskräcka från båda typer av skada. Den bör bidra till att tredje parter hindras från att blanda sig i sunda affärsmetoder genom att lova, erbjuda eller ge otillbörliga förmåner till företagsledare eller arbetstagare i enheter i den privata sektorn mot att de handlar eller avstår från att handla, i strid med sina förpliktelser (givande av muta inom den privata sektorn). Brottet bör även omfatta företagsledare och arbetstagare i enheter i den privata sektorn som begär eller mottar otillbörliga förmåner, eller godtar ett erbjudande eller löfte om sådana, i syfte att handla eller att avstå från att handla, i strid med sina förpliktelser (tagande av muta inom den privata sektorn).

(15) För att säkerställa att offentliga tjänstemän inte uppsåtligen skadar den offentliga eller privata enhetens ekonomiska intressen genom att använda medel för andra ändamål än de för vilka de var avsedda bör det fastställas regler om offentliga tjänstemäns förskingring av egendom vars förvaltning de anförtrotts. För att förskingring ska utgöra ett brott bör den leda till en förmån för den offentliga tjänstemannen eller en tredje part eller till skada på den berörda offentliga eller privata enhetens ekonomiska intressen. Med hänsyn till behovet av en övergripande strategi i kampen mot korruption uppmuntras medlemsstaterna också att kriminalisera förskingring inom den privata sektorn. Medlemsstaterna bör inte definiera brottet så att uppfyllandet av båda kriterierna – fastställande av skada och förmån – krävs.

(16) Utövandet av inflytande över offentliga beslutsfattare i syfte att erhålla en otillbörlig förmån kan allvarligt hindra offentliga förvaltningar från att fungera korrekt. För att på lämpligt sätt ta itu med detta bör rekvisiten för handel med inflytande omfatta två olika situationer, när brottet utförs uppsåtligen. För det första bör brottet omfatta löfte, erbjudande eller givande av en otillbörlig förmån avsedd att utöva oegentligt inflytande i syfte att erhålla en otillbörlig förmån från en offentlig tjänsteman. För det andra bör det även omfatta begäran eller mottagande av en otillbörlig förmån eller godtagande av ett erbjudande eller ett löfte om en sådan, för att utöva oegentligt inflytande i syfte att erhålla en otillbörlig förmån från en offentlig tjänsteman. Sådant agerande bör utgöra ett brott oavsett om inflytandet var påstått eller verkligt och oavsett om inflytandet utövades och oavsett om inflytandet ledde till avsett resultat. Brottet bör inte omfatta legitimt utövande av erkända former av intresserepresentation eller juridisk representation som kan syfta till att på ett legitimt sätt påverka det offentliga beslutsfattandet men som inte innebär ett otillbörligt utbyte av förmåner. Sådana former av intresserepresentation, till exempel opinionsbildning, utförs ofta i en reglerad miljö just för att bristande insyn inte ska göra det möjligt för intresserepresentationen att bli en inkörsport till korruption. Välfungerande kompletterande regler om redovisande av intressekonflikter, om ”svängdörrsproblematik” eller om finansiering av politiska partier kan också bidra till att undvika gråzoner och förhindra otillbörlig påverkan. Med avseende på brottet handel med inflytande omfattar den otillbörliga förmånen i syfte att utöva oegentligt inflytande ersättning för dessa former av intresserepresentation och juridisk representation, om sådan verksamhet utförs på ett sätt som uppfyller de andra rekvisiten, inbegripet på grund av en relevant överträdelse av de tillämpliga reglerna.

(17) Olagligt utövande av offentliga funktioner riskerar att undergräva allmänhetens förtroende, rättsstatens principer och den ekonomiska rättvisan och kan orsaka allvarlig skada för allmänintresset. För att förhindra sådan skada bör medlemsstaterna identifiera allvarliga lagöverträdelser, oavsett om det rör sig om handlingar eller underlåtenheter, eller båda. Sådana allvarliga överträdelser kan exempelvis omfatta överträdelser av lagar eller andra föreskrifter som är avsedda att garantera fritt tillträde och avtal på lika villkor för kandidater, eller avsiktligt felaktig rättstillämpning av domare eller skiljemän. Medlemsstaterna bör kunna begränsa tillämpningen av brottet olagligt utövande av offentliga funktioner till vissa kategorier av offentliga tjänstemän. Vid identifieringen av de relevanta allvarliga lagöverträdelserna skulle medlemsstaterna kunna ta hänsyn till bland annat huruvida gärningarna har begåtts för att erhålla en otillbörlig förmån för tjänstemannen i fråga eller för en tredje part eller om de har begåtts för att skada en persons legitima rättigheter eller intressen.

(18) Hindrande av rättvisan är ett brott som begås till stöd för, bland andra brott, korruption. Detta erkänns i medlemsstaternas straffrätt. Det är därför nödvändigt att kriminalisera hindrande av rättvisan, vilket innefattar fysiskt våld, hot eller skrämsel eller framkallande av falskt vittnesmål eller falsk bevisning. Åtgärder som syftar till att påverka vittnesmål eller företeende av bevisning eller tjänsteutövandet av tjänstemän inom rättsväsendet eller brottsbekämpningen bör också omfattas av tillämpningsområdet för detta brott. I linje med FN:s konvention mot korruption är detta direktiv endast tillämpligt på hindrande av rättvisan i förfaranden som rör korruptionsbrott. Vid införlivandet av detta direktiv bör medlemsstaterna inte vara skyldiga att införa ett specifikt brott om hindrande av rättvisan relaterat till korruptionsbrott enligt kapitel II i detta direktiv, om deras nationella rätt innehåller en allmän bestämmelse som kriminaliserar hindrande av rättvisan och som är tillämplig på alla brott, inbegripet korruption. Det står alltjämt medlemsstaterna fritt att kriminalisera sådant agerande genom flera brott på nationell nivå.

(19) Korruption drivs av strävan efter otillbörliga ekonomiska och andra förmåner. För att minska enskilda personers och kriminella organisationers incitament att begå nya brottsliga handlingar samt för att avskräcka enskilda personer från att samtycka till att utåt framstå som ägare av egendom bör berikande genom korruptionsbrott kriminaliseras. Detta bör i sin tur försvåra döljandet av olovligt förvärvad egendom och minska korruptionens spridning och den skada som samhället åsamkas. Öppenhet hjälper behöriga myndigheter att upptäcka olagligt berikande. Exempelvis kan myndigheter i jurisdiktioner där offentliga tjänstemän är skyldiga att redovisa sina tillgångar med jämna mellanrum, inbegripet när de tillträder och avslutar sin tjänst, bedöma om de redovisade tillgångarna motsvarar de deklarerade inkomsterna.

(20) Medlemsstaterna bör anta åtgärder för att fastställa som straffbara handlingar uppsåtligt döljande eller förtäckande av den verkliga arten, källan, platsen, disponerandet, överlåtelsen, rättigheterna kopplande till eller ägandet av egendom, med vetskap om att sådan egendom härrör från mutbrott inom den offentliga eller privata sektorn, förskingring, handel med inflytande, hindrande av rättvisan eller anstiftan, medhjälp och försök, enligt detta direktiv.

(21) Olaglig politisk finansiering kan vara ett sätt att förmå beslutsfattare att ta beslut som kan ligga i finansiärens intresse. Medlemsstaterna bör överväga att vidta lämpliga åtgärder mot typer av olaglig politisk finansiering i linje med proportionalitetsprincipen och reglerna om ansvarsskyldighet och transparens på unionsnivå och nationell nivå, samtidigt som de grundläggande friheterna på den inre marknaden och unionsmedborgarnas valrättigheter respekteras fullt ut. Även om sådan olaglig politisk finansiering inte regleras av detta direktiv skulle medlemsstaterna kunna överväga att kriminalisera sådan olaglig politisk finansiering om den utgör ett hot mot demokratin i medlemsstaterna och unionen.

(22) Brottet berikande från korruptionsbrott bör omfatta agerande av en offentlig tjänsteman som förvärvar, innehar eller använder egendom om vilken den offentliga tjänstemannen har kännedom att den härrör från korruptionsbrott som en annan offentlig tjänsteman begått. Brotten berikande från korruptionsbrott och döljande av egendom påverkar inte tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1673 ([6]), särskilt dess artikel 3.5 och skäl 11 om ”självtvätt”, i tillämpliga fall. Vid bedömningen av om egendom härrör från någon form av brottslig inblandning i ett korruptionsbrott och av om personen visste detta, bör de särskilda omständigheterna i fallet beaktas, till exempel att värdet på egendomen inte står i proportion till den tilltalades lagligen förvärvade inkomst och att den brottsliga verksamheten och förvärvet av egendomen skedde inom samma tidsram. Det bör inte vara nödvändigt att styrka kännedom om alla fakta eller alla omständigheter som rör den brottsliga inblandningen, inbegripet om gärningspersonens identitet. Vinning från korruptionsbrott kan dessutom förverkas på grundval av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1260 ([7]). Det direktivet innehåller också bestämmelser om andra typer av förverkande, inbegripet, på vissa villkor, förverkande av vinning, eller annan egendom till ett värde som motsvarar vinning, som överförts av en misstänkt eller tilltalad till tredje man, eller som förvärvats av tredje man från en misstänkt eller tilltalad, om berörd tredje man kände till eller borde ha känt till att överföringens eller förvärvets syfte var att undvika förverkande.

(23) För att avskräcka från korruption i hela unionen bör medlemsstaterna fastställa minimityper och miniminivåer för straffrättsliga och icke-straffrättsliga påföljder för de brott som definieras i detta direktiv. Maximinivåerna för fängelsestraff och andra påföljder bör vara tillräckligt höga för att avskräcka eventuella gärningspersoner och återspegla korruptionens skadlighet. Samtidigt bör dessa nivåer stå i proportion till hur allvarligt varje korruptionsbrott är och vara förenliga med de straffrättsliga påföljdsnivåer som fastställs i unionsrätten och i nationell rätt. Medlemsstaterna bör säkerställa att påföljderna verkställs i den utsträckning som krävs för att avskräcka från att begå dessa brott. Om möjligheten till villkorlig dom, villkorlig frigivning, eller benådning av personer som dömts för något av de brott som avses i detta direktiv föreskrivs enligt nationell rätt bör de rättsliga myndigheterna bland annat kunna ta hänsyn till brottslighetens allvar.

([6]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2018/1673 av den 23 oktober 2018 om bekämpande av penningtvätt genom straffrättsliga bestämmelser (EUT L 284, 12.11.2018, s. 22, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2018/1673/oj).

([7]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1260 av den 24 april 2024 om återvinning av tillgångar och förverkande (EUT L, 2024/1260, 2.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1260/oj).

(24) Detta direktiv bör inte påverka en riktig och ändamålsenlig tillämpning av vare sig disciplinära åtgärder eller icke straffrättsliga sanktioner, såsom administrativa sanktioner. Påföljder som inte kan likställas med straffrättsliga påföljder och som ålagts samma person för samma agerande kan beaktas vid utmätandet av den personens straff för ett brott som definieras genom detta direktiv. Principen om förbud mot att bli dömd eller straffad två gånger för samma brott i straffrättsliga förfaranden (*ne bis in idem*) bör respekteras till fullo.

(25) Medlemsstaterna uppmanas att göra det möjligt för sina behöriga myndigheter att utöver eller som ett alternativ till fängelse ålägga påföljder eller åtgärder som inte nödvändigtvis är av straffrättslig karaktär, såsom uteslutning från anbudsförfaranden eller tillfälliga förbud mot att kandidera till ett offentligt ämbete. Sådana åtgärder har en allmän avskräckande effekt och skulle kunna minska återfall i brott för dömda personer. Medlemsstaterna bör också överväga att inrätta förfaranden för att tillfälligt stänga av eller omplacera en offentlig tjänsteman som anklagas för ett brott enligt detta direktiv, med beaktande av behovet av att respektera principen om oskuldspresumtion och rätten till ett effektivt rättsmedel.

(26) För att förbättra de straffrättsliga åtgärderna mot korruption och avskräcka från att begå sådana brott bör påföljdssystemet för juridiska och fysiska personer förtydligas och bringas i överensstämmelse med unionens övriga straffrättsliga instrument. Inom ramen för Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/81/EG ([8]), 2014/23/EU ([9]), 2014/24/EU ([10]) och 2014/25/EU ([11]) utgör en lagakraftvunnen dom om korruption skäl för uteslutning från att delta i ett upphandlingsförfarande eller ett förfarande för koncessionstilldelning. Medlemsstaterna bör dock också kunna besluta att bland de straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder som kan åläggas juridiska och fysiska personer inkludera uteslutande av sådana juridiska personer från upphandlingsförfaranden eller koncessioner för att även upphandlingsförfaranden och förfaranden för koncessionstilldelning som understiger tröskelvärdena i de berörda direktiven ska ingå.

(27) Juridiska personer bör inte kunna undgå ansvar genom att använda mellanhänder, inbegripet närstående juridiska personer, för att på den juridiska personens vägnar erbjuda, utlova eller ge en offentlig tjänsteman en muta. Dessutom bör böter för juridiska personer beräknas med hänsyn till deras globala omsättning eller på grundval av fasta maximibelopp. Uppgörelser utom rättegång tillämpas i samband med korruptionsbrott och ses ofta som ett pragmatiskt och effektivt sätt att lösa ärenden som annars skulle kräva mycket tid och resurser för utredning och lagföring innan de når domstol. Uppgörelser utom rättegång kan dock också innebära vissa utmaningar, och medlemsstaterna uppmanas att ta hänsyn till dessa utmaningar.

(28) Även om det inte finns någon skyldighet att utdöma strängare straff bör medlemsstaterna säkerställa att domaren eller domstolen har möjlighet att beakta de försvårande omständigheter som fastställs i detta direktiv, såsom det införlivats genom nationell rätt, när denna bestämmer straffet för gärningspersoner. Det är fortfarande domarens eller domstolens uppgift att avgöra om straffet ska skärpas på grund av de specifika försvårande omständigheterna, med beaktande av de specifika omständigheterna i varje enskilt fall. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att föreskriva om försvårande omständigheter om det i nationell rätt föreskrivs att brott enligt definitionen i rådets rambeslut 2008/841/RIF ([12]) ska vara straffbara som separata brott och detta skulle kunna medföra strängare påföljder.

([8]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/81/EG av den 13 juli 2009 om samordning av förfarandena vid tilldelning av vissa kontrakt för byggentreprenader, varor och tjänster av upphandlande myndigheter och enheter på försvars- och säkerhetsområdet och om ändring av direktiven 2004/17/EG och 2004/18/EG (EUT L 216, 20.8.2009, s. 76, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2009/81/oj).

([9]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/23/EU av den 26 februari 2014 om tilldelning av koncessioner (EUT L 94, 28.3.2014, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/23/oj).

([10]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/24/EU av den 26 februari 2014 om offentlig upphandling och om upphävande av direktiv 2004/18/EG (EUT L 94, 28.3.2014, s. 65, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/24/oj).

([11]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/25/EU av den 26 februari 2014 om upphandling av enheter som är verksamma på områdena vatten, energi, transporter och posttjänster och om upphävande av direktiv 2004/17/EG (EUT L 94, 28.3.2014, s. 243, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/25/oj).

([12]) Rådets rambeslut 2008/841/RIF av den 24 oktober 2008 om kampen mot organiserad brottslighet (EUT L 300, 11.11.2008, s. 42, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2008/841/oj).

(29) Medlemsstaterna bör säkerställa att domaren eller domstolen har möjlighet att beakta de förmildrande omständigheter som fastställs i detta direktiv, såsom det införlivats med nationell rätt, när denna bestämmer straffet för gärningspersoner. Med förbehåll för domstolens utrymme för skönsmässig bedömning bör sådana omständigheter omfatta de fall där gärningspersonerna lämnar information eller på annat sätt samarbetar med myndigheterna. På samma sätt bör det vara möjligt att betrakta åtgärder som juridiska personer vidtar för att genomföra genuina, effektiva och vederbörligen bedömda interna kontroller, etisk medvetenhet och efterlevnadsprogram som förmildrande omständigheter när sådana juridiska personer sanktioneras. Lindrigare påföljder bör också övervägas om en juridisk person vid uppdagande av ett brott snabbt lämnar information och vidtar korrigerande åtgärder. Det är under alla omständigheter domaren eller domstolen som fastställer den faktiska påföljden på grund av de specifika förmildrande omständigheterna, med beaktande av de specifika omständigheterna i varje enskilt fall, inbegripet, i förekommande fall, det faktum att den juridiska personen har efterlevnadsprogram endast i förskönande syfte, även kallat ”window dressing”.

(30) Parlamentsledamöter och offentliga tjänstemän kan åtnjuta immunitet eller rättsligt skydd mot utredningar eller lagföring, vilket bidrar till att stärka deras oberoende genom att skydda dem mot ogrundade klagomål, särskilt om yttranden de framfört eller röster de avlagt under sin tjänsteutövning. Sådan immunitet kan dock hindra en effektiv utredning eller lagföring av korruptionsbrott, inbegripet genom att påverka upptäckt och utredning eller lagföring av andra personer som inte åtnjuter immunitet och som kan ha deltagit i brottet. Därför bör det finnas en lämplig balans mellan, å ena sidan, immunitet eller jurisdiktionsprivilegier som beviljas offentliga tjänstemän för handlingar som de utför i sin tjänsteutövning och, å andra sidan, möjligheten att effektivt utreda, lagföra och avgöra mål om korruptionsbrott. Medlemsstaterna bör säkerställa att privilegier vid och immunitet från utredning och lagföring som beviljas nationella tjänstemän för de brott som avses i detta direktiv kan hävas. Medlemsstaterna bör dock inte vara skyldiga att ändra sina nationella författningar eller konstitutionella principer när de införlivar detta direktiv. Vid införlivande av detta direktiv med nationell lagstiftning och vid tillämpning av den nationella lagstiftning varigenom detta direktiv införlivas beaktas helt och fullt dessa privilegier och denna immunitet, däribland respekten för friheten med avseende på ledamöternas mandat. Detta direktiv bör inte påverka legitimt utövande av erkända former av intresserepresentation som kan syfta till att på ett legitimt sätt påverka det offentliga beslutsfattandet men som inte innebär ett otillbörligt utbyte av förmåner. Intresserepresentation är viktigt för utformningen av en politik som stöds av det civila samhället och kan på ett legitimt sätt bidra till den offentliga sektorn.

(31) Utan att det påverkar utformningen av deras nationella rättsväsen bör skönsmässiga befogenheter enligt nationell rätt att inte lagföra personer för brott som avses i detta direktiv utövas i enlighet med tydliga regler och kriterier. Sådana regler bör syfta till att ta hänsyn till det allmänna behovet av effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder för korruptionsbrott och säkerställa en effektiv rättsprocess.

(32) Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av den nationella straffrättens allmänna regler och principer om tillämpning och verkställighet av påföljder i enlighet med de faktiska omständigheterna i varje enskilt fall.

(33) Särskilt med tanke på rörligheten för vissa gärningspersoner och hos vinningen från brottslig verksamhet och på de komplicerade gränsöverskridande utredningar som krävs för att bekämpa korruption, bör samtliga medlemsstater fastställa sin behörighet för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att utreda och lagföra detta brott effektivt, inbegripet när brottet helt eller delvis begås inom deras territorium. Som en del av denna skyldighet bör medlemsstaterna säkerställa att behörighet även fastställs i situationer där ett brott begås med hjälp av informationssystem som används på deras territorium, oavsett om tekniken är baserad på deras territorium eller inte.

(34) För att säkerställa att de behöriga myndigheterna har tillräckligt med tid för att genomföra komplexa utredningar och lagföringar föreskrivs i detta direktiv en minimipreskriptionstid som gör det möjligt att upptäcka, utreda, åtala och avgöra mål om korruptionsbrott under en tillräckligt lång tidsperiod efter det att sådana brott har begåtts, utan att det påverkar de medlemsstater som inte ställer upp preskriptionstider för utredning, åtal och verkställighet.

(35) Korruptionsbrott kan vara svåra att upptäcka och utreda, eftersom de oftast begås i det fördolda. En betydande del av korruptionsbrotten förblir således oupptäckta, och de kriminella aktörerna kan dra nytta av vinningen av sin korruption. Ju längre tid det tar att upptäcka ett korruptionsbrott, desto svårare blir det att få fram bevisning. Det bör därför säkerställas att brottsbekämpande myndigheter och behöriga myndigheter har lämpliga utredningsverktyg för att samla in relevant bevisning från korruptionsbrott, som ofta berör mer än en medlemsstat. Dessutom bör medlemsstaterna, i nära samordning med Europeiska unionens byrå för utbildning av tjänstemän inom brottsbekämpning (Cepol), sörja för tillräcklig utbildning, inbegripet om användningen av utredningsverktyg för att framgångsrikt genomföra förfaranden och identifiera och kvantifiera vinning av korruption för återvinning av tillgångar och förverkande. Dessutom underlättar detta direktiv insamling av information och bevisning genom att fastställa gärningspersoners bistånd till myndigheterna som förmildrande omständigheter. Utbildningen av brottsbekämpande myndigheter och rättsliga myndigheter bör avse brottsutredning och straffrättsliga förfaranden som rörande brott som omfattas av detta direktiv.

(36) Personer som rapporterar information till behöriga myndigheter om tidigare, pågående eller planerade fall av korruption, efter att ha kommit över sådan information i sin arbetsrelaterade verksamhet, riskerar därvid att utsättas för repressalier. Sådana rapporter från visselblåsare kan stärka efterlevnadskontrollen genom att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att verkningsfullt förebygga, upptäcka och lagföra korruption. Mot bakgrund av allmänhetens intresse av att skydda offentliga och privata institutioner från sådana handlingar och av att öka insyn, god förvaltning och ansvarsskyldighet är det nödvändigt att säkerställa att det finns ändamålsenliga arrangemang som gör det möjligt för visselblåsare att använda konfidentiella kanaler, så att behöriga myndigheter uppmärksammas och visselblåsare skyddas mot repressalier. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1937 ([13]) är tillämpligt på rapporter om överträdelser som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen i den mening som avses i artikel 325 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*) och som specificeras närmare i relevanta unionsåtgärder, och är således tillämpligt på rapportering av alla brott som omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 ([14]). När det gäller de brott som avses i detta direktiv bör direktiv (EU) 2019/1937 vara tillämpligt på rapportering av sådana brott och på skydd av personer som rapporterar sådana brott på de villkor som fastställs i det direktivet. Utöver de skyldigheter som följer av direktiv (EU) 2019/1937 bör behöriga nationella myndigheter säkerställa att personer som tillhandahåller bevis eller på annat sätt samarbetar med brottsutredningar har tillgång till nödvändigt skydd i enlighet med nationell rätt.

(37) Eftersom allmänheten påverkas negativt av korruptionsbrott och i allmänhet inte kan företräda sig själv som ett brottsoffer i straffrättsliga förfaranden, bör medlemmar av den berörda allmänheten, för en effektiv tillämpning, ha möjlighet att agera på allmänintressets vägnar i korruptionsfall, i enlighet med nationell rätt och med förbehåll för relevanta förfaranderegler. Detta direktiv ålägger inte medlemsstaterna att införa nya processuella rättigheter för medlemmarna av den berörda allmänheten. När det i en medlemsstat finns sådana processuella rättigheter för medlemmar av den berörda allmänheten i liknande situationer rörande andra brott än de som föreskrivs enligt detta direktiv, exempelvis rätten att delta i förfaranden som civilrättslig part, bör emellertid sådana processuella rättigheter även beviljas medlemmarna av den berörda allmänheten i förfaranden som rör de korruptionsbrott som definieras i detta direktiv. Rättigheterna för medlemmarna av den berörda allmänheten påverkar inte brottsoffers rättigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU ([15]). Begreppen *medlemmar av den berörda allmänheten* och *brottsoffer* bör hållas åtskilda, och medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att tillämpa brottsoffers rättigheter på medlemmar av den berörda allmänheten. Genom detta direktiv åläggs inte medlemsstaterna att bevilja medlemmar av den berörda allmänheten de processuella rättigheter i straffrättsliga förfaranden som de beviljar andra kategorier av personer än medlemmar av den berörda allmänheten.

([13]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1937 av den 23 oktober 2019 om skydd för personer som rapporterar om överträdelser av unionsrätten (EUT L 305, 26.11.2019, s. 17, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1937/oj).

([14]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 av den 5 juli 2017 om bekämpande genom straffrättsliga bestämmelser av bedrägeri som riktar sig mot unionens finansiella intressen (EUT L 198, 28.7.2017, s. 29, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2017/1371/oj).

([15]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF (EUT L 315, 14.11.2012, s. 57, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj).

(38) Genom detta direktiv åläggs medlemsstaterna att anta och offentliggöra en nationell strategi för förebyggande och bekämpande av korruption. Medlemsstaterna uppmanas att utarbeta den nationella strategin i samråd med civilsamhället, korruptionsbekämpande organ eller organisationsenheter, oberoende experter, forskare och andra berörda parter. Den nationella strategin bör ta hänsyn till medlemsstaternas behov, särdrag och utmaningar.

(39) Oberoende civilsamhällesorganisationer är avgörande för en korrekt fungerande demokrati och spelar en nyckelroll i att upprätthålla de gemensamma värden som unionen bygger på. De fyller en viktig kontrollfunktion och uppmärksammar hot mot rättsstatens principer, bidrar till att hålla makthavare ansvariga och säkerställer respekten för grundläggande rättigheter. Medlemsstaterna bör främja det civila samhällets deltagande i insatserna mot korruption när så är lämpligt.

(40) Mediepluralism och medieoberoende är av central betydelse för rättsstatens principer, demokratiskt ansvarsutkrävande, jämlikhet och kampen mot korruption. Oberoende och pluralistiska medier, framför allt undersökande journalistik, spelar en viktig roll när det gäller att granska offentliga angelägenheter, upptäcka eventuell korruption och integritetsöverträdelser, öka medvetenheten och främja integritet. Medlemsstaterna har en skyldighet skyldiga att garantera en gynnsam miljö för journalister, skydda deras säkerhet och aktivt främja mediefrihet och mediepluralism. Kommissionens rekommendation av den 16 september 2021 om säkerställande av journalisters och andra mediearbetares skydd, säkerhet och egenmakt i Europeiska unionen, kommissionens rekommendation av den 27 april 2022 om skydd för journalister och människorättsförsvarare som deltar i den offentliga debatten mot uppenbart ogrundade rättsprocesser och rättegångsmissbruk (*strategiska rättsprocesser för att hindra offentlig debatt*) samt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1069 ([16]) omfattar viktiga skyddsåtgärder och standarder för att säkerställa att journalister, människorättsförsvarare och andra kan fullgöra sin roll obehindrat.

(41) För att effektivt bekämpa de brott som definieras i detta direktiv är det nödvändigt att medlemsstaternas behöriga myndigheter samlar in korrekta, enhetliga och jämförbara statistiska uppgifter om dessa brott. Medlemsstaterna bör därför säkerställa att det finns ett adekvat system för registrering, framtagande och överföring av befintliga statistiska uppgifter om de brott som definieras i detta direktiv. Det är viktigt att medlemsstaterna använder dessa statistiska uppgifter för att analysera omfattningen av och trenderna i fråga om brott som rör korruption samt för att tillhandahålla information till medborgarna. Medlemsstaterna bör offentliggöra relevanta statistiska uppgifter om förfaranden som rör korruptionsbrott, hämtade från uppgifter som redan finns på centraliserad eller decentraliserad nivå inom hela medlemsstaten. Dessa uppgifter kan analyseras och användas av kommissionen för övervakning, genomförande och utvärdering av detta direktiv samt för tillämpning av vart och ett av instrumenten i verktygslådan för rättsstatens principer, såsom den årliga rapporten om rättsstatens principer.

([16]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2024/1069 av den 11 april 2024 om skydd för personer som deltar i den offentliga debatten mot uppenbart ogrundade anspråk eller rättegångsmissbruk (*strategiska rättsprocesser för att hindra offentlig debatt*) (EUT L, 2024/1069, 16.4.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1069/oj).

(42) För att bekämpa korruption på ett verkningsfullt sätt är det avgörande att ha ett effektivt informationsutbyte mellan behöriga myndigheter med ansvar för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra korruptionsbrott. Medlemsstaterna bör säkerställa att information utbyts mellan behöriga brottsbekämpande myndigheter med hjälp av Europols nätapplikation för säkert informationsutbyte (Siena) på ett ändamålsenligt sätt och i god tid, i enlighet med nationell rätt och unionsrätten. Detta direktiv, som syftar till att fastställa gemensamma definitioner av korruptionsbrott, bör utgöra en referens för informationsutbyte och samarbete mellan behöriga nationella myndigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 603/2013 ([17]), (EU) 2018/1240 ([18]) och (EU) 2018/1862 ([19]), Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/681 ([20]), (EU) 2019/1153 ([21]) och (EU) 2023/977 ([22]), samt rådets beslut 2008/633/RIF ([23]).

(43) Korruption är ett övergripande problem, och sårbarheterna och de lämpligaste sätten att hantera dem varierar från sektor till sektor. Medlemsstaterna bör därför med lämpliga intervall göra en bedömning för att identifiera de sektorer eller yrken som löper störst risk för korruption och utveckla åtgärder för att hantera de främsta riskerna inom de identifierade sektorerna eller yrkena, inbegripet genom att, vid behov regelbundet organisera kunskapshöjande insatser som är anpassade till särdragen i de sektorer eller yrken som identifierats. Medlemsstater som har inrättat breda strategier mot korruption skulle också kunna välja att ta upp sina riskbedömningar i dessa strategier, förutsatt att riskerna bedöms och åtgärderna ses över regelbundet. Exempelvis hör, enligt rapporten från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén av den 23 januari 2019 *System för medborgarskap och uppehållstillstånd för investerare i Europeiska unionen*, system för uppehållstillstånd för investerare till de sektorer som löper hög risk för korruption, och de bör därför ingå i bedömningarna av de sektorer som löper störst risk för korruption och i den utbildning som medlemsstaterna ska genomföra enligt detta direktiv.

(44) För att sörja för en likvärdig skyddsnivå mellan unionens och medlemsstaternas ekonomiska intressen bör bestämmelserna i direktiv (EU) 2017/1371 anpassas till bestämmelserna i det här direktivet. De regler som är tillämpliga på brott som riktar sig mot unionens ekonomiska intressen och som rör straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder, försvårande eller förmildrande omständigheter och preskriptionstider bör i detta syfte vara likvärdiga med de regler som fastställs i det här direktivet.

([17]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 603/2013 av den 26 juni 2013 om inrättande av Eurodac för jämförelse av fingeravtryck för en effektiv tillämpning av förordning (EU) nr 604/2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat och för när medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter begär jämförelser med Eurodacuppgifter för brottsbekämpande ändamål, samt om ändring av förordning (EU) nr 1077/2011 om inrättande av en Europeisk byrå för den operativa förvaltningen av stora it-system inom området frihet, säkerhet och rättvisa (EUT L 180, 29.6.2013, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/603/oj).

([18]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1240 av den 12 september 2018 om inrättande av ett EU-system för reseuppgifter och resetillstånd (Etias) och om ändring av förordningarna (EU) nr 1077/2011, (EU) nr 515/2014, (EU) 2016/399, (EU) 2016/1624 och (EU) 2017/2226 (EUT L 236, 19.9.2018, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1240/oj).

([19]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1862 av den 28 november 2018 om inrättande, drift och användning av Schengens informationssystem (SIS) på området polissamarbete och straffrättsligt samarbete, om ändring och upphävande av rådets beslut 2007/533/RIF och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1986/2006 och kommissionens beslut 2010/261/EU (EUT L 312, 7.12.2018, s. 56, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1862/oj).

([20]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/681 av den 27 april 2016 om användning av passageraruppgiftssamlingar (PNR-uppgifter) för att förebygga, förhindra, upptäcka, utreda och lagföra terroristbrott och grov brottslighet (EUT L 119, 4.5.2016, s. 132, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2016/681/oj).

([21]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/1153 av den 20 juni 2019 om fastställande av bestämmelser för att underlätta användning av finansiell information och andra uppgifter för att förebygga, upptäcka, utreda eller lagföra vissa brott och om upphävande av rådets beslut 2000/642/RIF (EUT L 186, 11.7.2019, s. 122, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2019/1153/oj).

([22]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2023/977 av den 10 maj 2023 om informationsutbyte mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter och om upphävande av rådets rambeslut 2006/960/RIF (EUT L 134, 22.5.2023, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2023/977/oj).

([23]) Rådets beslut 2008/633/RIF av den 23 juni 2008 om åtkomst till informationssystemet för viseringar (VIS) för sökningar för medlemsstaternas utsedda myndigheter och för Europol i syfte att förhindra, upptäcka och utreda terroristbrott och andra grova brott (EUT L 218, 13.8.2008, s. 129, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2008/633/oj).

(45) Genomförandet av detta direktiv bör säkerställa en skyddsnivå för unionens ekonomiska intressen som är likvärdig med skyddet av de nationella ekonomiska intressena.

(46) Eftersom målet för detta direktiv, nämligen att fastställa gemensamma minimiregler för definitionerna av brott inom området korruption i samtliga medlemsstater och tillgången till ändamålsenliga, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder för dessa brott, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare, på grund av direktivets omfattning och verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen (*EU-fördraget*). I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(47) Den avsedda avskräckande effekten av tillämpningen av straffrättsliga påföljder kräver särskild försiktighet med hänsyn till grundläggande rättigheter. Detta direktiv är förenligt med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns framför allt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt rätten till frihet och säkerhet, skydd av personuppgifter, fritt yrkesval och rätt att arbeta, näringsfrihet, rätt till egendom, rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, presumtion för oskuld och rätten till försvar, principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och påföljder samt principen om *ne bis in idem*.

(48) Europeiska datatillsynsmannen avgav i enlighet med artikel 42.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 ([24]) ett yttrande den 21 juni 2023.

(49) I enlighet med artikel 3 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, har Irland i en skrivelse av den 10 juli 2023 meddelat att det önskar delta i antagandet och tillämpningen av detta direktiv.

(50) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark. Rambeslut 2003/568/RIF är fortsatt bindande för och tillämpligt på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Innehåll och tillämpningsområde

I detta direktiv fastställs minimiregler om definitionerna av brott och straffrättsliga och icke-straffrättsliga påföljder inom området korruption, samt åtgärder för att bättre förebygga och motverka korruption.

([24]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *egendom*: medel eller tillgångar av alla slag, inbegripet kryptotillgångar, både fysiska och icke-fysiska, lösa och fasta, materiella och immateriella, samt juridiska dokument och instrument i varje form, inbegripet elektroniska eller digitala, som styrker äganderätten till eller rättigheter knutna till sådana medel eller tillgångar.

2. *offentlig tjänsteman*:

   a) en unionstjänsteman eller en nationell tjänsteman från en medlemsstat eller ett tredjeland,

   b) varje annan person som tilldelats och utövar uppgifter i offentlig tjänst, i enlighet med nationell rätt, inbegripet den som bemyndigats av eller under överinseende av en offentlig myndighet i medlemsstater eller tredjeländer,

   c) en person som tilldelats och utövar uppgifter i offentlig tjänst för en internationell organisation eller en internationell domstol.

3. *unionstjänsteman*: en person som är

   a) en tjänsteman eller annan anställd på kontrakt av unionen i den mening som avses i de tjänsteföreskrifter för tjänstemän och anställningsvillkor för övriga anställda i Europeiska unionen som fastställs i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 ([25]) (*tjänsteföreskrifterna*), eller

   b) ställd till unionens förfogande av en medlemsstat eller av ett offentligt eller privat organ och som utför uppgifter som motsvarar dem som unionens tjänstemän eller övriga anställda utför.

   Medlemmar i unionens institutioner, organ eller byråer och personalen vid dessa organ ska jämställas med unionstjänstemän, i den mån de inte omfattas av tjänsteföreskrifterna.

4. *nationell tjänsteman*: varje person som innehar ett verkställande, administrativt eller rättsligt ämbete på nationell, regional eller lokal nivå, oavsett om personen är utnämnd eller vald, eller anställd på grundval av ett avtal, på obestämd eller bestämd tid, avlönad eller oavlönad och oberoende av personens tjänstgöringstid.

   Varje person som innehar ett lagstiftande ämbete på nationell, regional eller lokal nivå ska jämställas med en nationell tjänsteman i enlighet med nationell rätt.

5. *skiljeman*: varje person som ska fatta ett rättsligt bindande beslut i tvister som hänskjutits av parterna i skiljeavtalet, om statusen som skiljeman fastställs i nationell rätt.

6. *jurymedlem*: varje person som agerar som medlem i kollegiala organ med ansvar för att besluta om en tilltalad persons skuld under rättegång, i enlighet med nationell rätt.

7. *pliktförsummelse*: åtminstone varje agerande som utgör en försummelse av en föreskriven plikt eller en försummelse av de yrkesmässiga föreskrifter eller regler som är tillämpliga inom den verksamhet som bedrivs av en person som i vilken egenskap som helst leder eller arbetar för en enhet inom den privata sektorn.

([25]) Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 4.3.1968, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/1968/259(1)/oj).

8. *juridisk person*: varje enhet som har rättskapacitet enligt tillämplig nationell rätt, med undantag av stater eller offentliga organ vid utövandet av offentliga maktbefogenheter samt internationella offentliga organisationer.

9. *tjänsteman på hög nivå*: en offentlig tjänsteman som anförtrotts viktiga verkställande, administrativa, lagstiftande eller rättsliga uppgifter i enlighet med nationell rätt; detta kan omfatta regeringschefer och chefer för regionstyren, regeringsledamöter och ledamöter i regionstyren, biträdande ministrar, statssekreterare, viktiga politiska rådgivare, chefer och ledamöter i en ministers kansli när ett sådant har inrättats, samt parlamentsledamöter, ledamöter av författningsdomstolar och högsta domstolar, riksåklagaren och ledamöter av högsta revisionsorgan, liksom ledamöter av Europeiska kommissionens kommissionskollegium och av Europaparlamentet.

   Tolkningen av bestämmelserna i detta direktiv om tjänstemän på hög nivå ska inte påverka den immunitet och de privilegier som fastställs i nationella författningar eller lagar.

KAPITEL II

KORRUPTIONSBROTT

Artikel 3

Mutbrott inom den offentliga sektorn

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att följande gärningar, om de begåtts uppsåtligen, utgör brott:

a) Löfte eller erbjudande om eller givande, direkt eller genom en mellanhand, av varje typ av otillbörlig förmån till en offentlig tjänsteman, till fördel för tjänstemannen i fråga eller för en tredje part, för att den tjänstemannen ska handla eller avstå från att handla vid utövandet av sin tjänst (givande av muta inom den offentliga sektorn).

b) En offentlig tjänstemans begäran om eller mottagande, direkt eller genom en mellanhand, av varje typ av otillbörlig förmån, eller godtagande av erbjudandet eller löftet om en sådan förmån, till fördel för den tjänstemannen eller för en tredje part, för att den tjänstemannen ska handla eller avstå från att handla vid utövandet av sin tjänst (tagande av muta inom den offentliga sektorn).

Vid tillämpning av denna artikel ska skiljemän och jurymedlemmar anses vara offentliga tjänstemän.

Artikel 4

Mutbrott inom den privata sektorn

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att följande gärningar, om de begåtts uppsåtligen och i ekonomisk, finansiell eller affärsmässig eller kommersiell verksamhet, utgör brott:

a) Löfte eller erbjudande om eller givande, direkt eller genom en mellanhand, av varje typ av otillbörlig förmån till en person som i någon egenskap leder eller arbetar inom en enhet i den privata sektorn, till fördel för personen i fråga eller för en tredje part, i syfte att personen ska handla eller avstå från att handla, i strid med sina förpliktelser (givande av muta inom den privata sektorn).

b) Begäran från en person som i någon egenskap leder eller arbetar för en enhet i den privata sektorn om eller mottagande, direkt eller genom en mellanhand, av varje typ av otillbörlig förmån eller godtagande av erbjudandet eller löftet om en sådan förmån till personen i fråga eller till en tredje part, för att den personen, ska handla eller avstå från att handla i strid med sina förpliktelser (tagande av muta inom den privata sektorn).

Artikel 5

Förskingring

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en offentlig tjänstemans uppsåtliga utfästelse, utbetalning, tillägnelse eller användning av egendom vars förvaltning direkt eller indirekt anförtrotts den offentliga tjänstemannen, i strid med det ändamål för vilket egendomen var avsedd, utgör ett brott, antingen om det begåtts till fördel för denna tjänsteman eller till fördel för en annan person eller enhet, eller när det skadar den berörda offentliga eller privata enhetens ekonomiska intressen.

2. Medlemsstaterna får vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en persons uppsåtliga utfästelse, utbetalning, tillägnelse eller användning, vid ekonomisk, finansiell eller affärsmässig eller kommersiell verksamhet, av egendom vars förvaltning direkt eller indirekt anförtrotts personen i fråga, i strid med det ändamål för vilket egendomen var avsedd, när personen i någon egenskap leder eller arbetar för en enhet inom den privata sektorn utgör ett brott, antingen om det begåtts till fördel för denna person eller till fördel för en annan person eller enhet, eller när det skadar den berörda offentliga eller privata enhetens ekonomiska intressen,

Artikel 6

Handel med inflytande

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att följande gärningar, om de begåtts uppsåtligen, utgör brott:

a) Löfte eller erbjudande om eller givande, direkt eller genom en mellanhand, av varje typ av otillbörlig förmån till en person för att utöva oegentligt inflytande över en offentlig tjänstemans handling eller underlåtenhet vid utövandet av sin tjänst i syfte att erhålla en otillbörlig förmån från en offentlig tjänsteman.

b) Begäran om eller mottagande, direkt eller genom en mellanhand, av varje typ av otillbörlig förmån, eller godtagande av ett erbjudande eller löfte om en sådan förmån, av en person för att personen i fråga ska utöva oegentligt inflytande över en offentlig tjänstemans handling eller underlåtenhet vid utövandet av sin tjänst i syfte att erhålla en otillbörlig förmån från en offentlig tjänsteman.

Vid tillämpning av denna artikel ska skiljemän och jurymedlemmar anses vara offentliga tjänstemän.

2. För att de gärningar som avses i punkt 1 ska utgöra brott är det irrelevant om inflytandet utövas eller inte eller om det påstådda inflytandet leder till de avsedda resultaten eller inte.

Artikel 7

Olagligt utövande av offentliga funktioner

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att åtminstone vissa allvarliga lagöverträdelser vid en offentlig tjänstemans utförande av eller underlåtenhet att utföra en handling i samband med dennes tjänsteutövning, om de begåtts uppsåtligen, utgör brott. Medlemsstaterna får begränsa tillämpningen av denna artikel till vissa kategorier av offentliga tjänstemän.

Artikel 8

Hindrande av rättvisan

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att följande gärningar, om de begåtts uppsåtligen, utgör ett eller flera brott:

a) Användning, direkt eller genom en mellanhand, av fysiskt våld, hot eller skrämsel, eller löfte eller erbjudande om eller givande av en förmån, för att framkalla falska vittnesmål eller för att påverka vittnesmål eller företeende av bevisning i ett förfarande avseende något av de brott som avses i artiklarna 3–6, 9 och 11.

b) Användning, direkt eller genom en mellanhand, av fysiskt våld, hot eller skrämsel för att störa tjänsteutövningen för en person som innehar ett domarämbete eller för en tjänsteman inom brottsbekämpande myndigheter avseende något av de brott som avses i artiklarna 3–6, 9 och 11.

Artikel 9

Berikande från korruptionsbrott

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en offentlig tjänstemans uppsåtliga förvärv, innehav eller användning av egendom som tjänstemannen i fråga vid tidpunkten för mottagandet vet härrör från något av de brott som avses i artiklarna 3–6, 8 och 11 och som en annan offentlig tjänsteman har begått, utgör ett brott.

Artikel 10

Döljande

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att uppsåtligt döljande eller förtäckande av den verkliga arten, källan, platsen, disponerandet, överlåtelsen, rättigheterna kopplande till eller ägandet av egendom, med vetskap om att sådan egendom härrör från något av de brott som avses i artiklarna 3–6, 8 och 11, utgör ett brott.

Artikel 11

Anstiftan, medhjälp och försök

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att anstiftan av till brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–10 utgör ett brott.

2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att medhjälp till brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–10 utgör ett brott.

3. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att ett försök att begå brott som avses i artiklarna 9 och 10 är straffbart och ska överväga att vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att försök att begå åtminstone ett av de brott som avses i artiklarna 3–6 är straffbart.

Artikel 12

Påföljder och åtgärder för fysiska personer

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de brott som avses i artiklarna 3–11 är belagda med effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder.

2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att

a) det brott som avses i artikel 3, om den handling som tjänstemannen ska utföra eller underlåta att utföra står i strid med tjänstemannens förpliktelser, är belagt med ett maximistraff på minst fem års fängelse,

b) de brott som avses i artiklarna 5.1, 9 och 10 är belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse,

c) de brott som avses i artikel 3, om den handling som tjänstemannen ska utföra eller underlåta att utföra inte står i strid med tjänstemannens förpliktelser, och i artiklarna 4 och 6 är belagda med ett maximistraff på minst tre års fängelse.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att gärningar som beskrivs i artikel 5 inte utgör ett brott om den förmån eller skada som det rör sig om understiger 10 000 EUR. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att tröskelvärdet på minst 10 000 EUR kan uppnås genom en serie gärningar som omfattas av artikel 5, som är sammanhängande och av samma slag, om dessa gärningar utförs av samma gärningsperson.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1 och 2 i denna artikel ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att fysiska personer som har begått brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11 kan bli föremål för ytterligare straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder som står i proportion till hur allvarlig gärningen är. Sådana påföljder eller åtgärder kan inbegripa

a) böter,

b) avsättning, avstängning och omplacering från ett offentligt ämbete,

c) förbud mot

i) innehav av ett offentligt ämbete,

ii) utövande av uppgifter i offentlig tjänst,

iii) innehav av en befattning i en juridisk person som helt eller delvis ägs av medlemsstaten i fråga,

iv) utövande av affärsmässig verksamhet som ledde till eller möjliggjorde det berörda brottet,

d) tillfälliga förbud mot att kandidera till ett offentligt ämbete,

e) återkallande av tillstånd och auktorisationer att bedriva verksamhet som ledde till eller möjliggjorde det berörda brottet,

f) uteslutning från tillgång till offentlig finansiering, inbegripet anbudsförfaranden, bidrag, koncessioner och licenser, och

g) om det finns ett allmänintresse, offentliggörande av hela eller delar av det rättsliga avgörande som rör det begångna brottet och de påföljder eller åtgärder som utdömts, utan att det påverkar tillämpningen av reglerna om integritet och skydd av personuppgifter.

Artikel 13

Juridiska personers ansvar

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att juridiska personer kan hållas ansvariga för brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11 och som begåtts till förmån för dessa juridiska personer av en person som agerat antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation och som har en ledande ställning inom den berörda juridiska personen på grundval av något av följande:

a) Behörighet att företräda den juridiska personen.

b) Befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar.

c) Befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.

2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att juridiska personer kan hållas ansvariga om brister i övervakning eller kontroll som ska utföras av en person som avses i punkt 1 i den här artikeln har gjort det möjligt för en person som är underställd den personen att till förmån för den juridiska personen begå ett brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11.

3. Juridiska personers ansvar enligt punkterna 1 och 2 i denna artikel ska inte utesluta straffrättsliga förfaranden mot fysiska personer som begår eller är anstiftare eller medhjälpare till de brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11.

Artikel 14

Påföljder och åtgärder för juridiska personer

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en juridisk person som hålls ansvarig enligt artikel 13.1 eller 13.2 ska kunna bli föremål för effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder.

2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att påföljderna eller åtgärderna för juridiska personer som hålls ansvariga enligt artikel 13.1 eller 13.2 för de brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11 ska omfatta straffrättsliga eller icke straffrättsliga böter eller sanktionsavgifter, vars belopp ska stå i proportion till gärningens allvar och till den berörda juridiska personens individuella, ekonomiska och andra förhållanden, och får omfatta andra straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder som står i proportion till gärningens allvar, såsom

a) fråntagande av rätt till offentliga förmåner eller stöd,

b) uteslutning från tillgång till offentlig finansiering, inbegripet anbudsförfaranden, bidrag, koncessioner och licenser,

c) tillfälligt eller permanent näringsförbud,

d) återkallande av tillstånd och auktorisationer att bedriva verksamhet som ledde till eller möjliggjorde det berörda brottet,

e) möjlighet för offentliga myndigheter att häva eller frånträda ett avtal, i samband med vilket brottet begicks,

f) rättslig övervakning,

g) rättsligt beslut om upplösning av verksamheten,

h) stängning av de anläggningar som har använts för att begå brottet, och

i) om det finns ett allmänintresse, offentliggörande av hela eller delar av det rättsliga avgörande som rör det begångna brottet och de påföljder, sanktioner eller åtgärder som utdömts, utan att det påverkar tillämpningen av reglerna om integritet och skydd av personuppgifter.

3. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att åtminstone en juridisk person som hålls ansvarig enligt artikel 13.1 för de brott som avses i artiklarna 3–6 och 9, ska kunna bli föremål för straffrättsliga eller icke-straffrättsliga böter eller sanktionsavgifter, vars belopp ska stå i proportion till gärningens allvar och till den berörda juridiska personens individuella, ekonomiska och andra förhållanden. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att maximinivån för sådana böter eller sanktionsavgifter inte är lägre än

a) För de brott som avses i artiklarna 3–5:

i) 5 % av den juridiska personens totala globala omsättning, antingen under det räkenskapsår som föregår det räkenskapsår då brottet begicks eller under det räkenskapsår som föregår det räkenskapsår då beslutet att ålägga böter eller sanktionsavgifter antogs, eller alternativt,

ii) ett belopp motsvarande 40 000 000 EUR.

b) För de brott som avses i artiklarna 6, 8 och 9:

i) 3 % av den juridiska personens totala globala omsättning, antingen under det räkenskapsår som föregår det räkenskapsår då brottet begicks eller under det räkenskapsår som föregår det räkenskapsår då beslutet att ålägga böter eller sanktionsavgifter antogs, eller alternativt,

ii) ett belopp motsvarande 24 000 000 EUR.

Medlemsstaterna får fastställa regler för fall där det inte är möjligt att fastställa bötes- eller sanktionsavgiftsbeloppet på grundval av den juridiska personens totala globala omsättning under det räkenskapsår som föregår det räkenskapsår då brottet begicks eller under det räkenskapsår som föregår det räkenskapsår då beslutet om åläggande av böter eller sanktionsavgifter antogs.

Artikel 15

Försvårande omständigheter

1. I den mån det inte redan ingår i rekvisiten för de brott som avses i artiklarna 3–6 och 9 ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att, med avseende på de relevanta brott som avses i artiklarna 3–6 och 9–11, säkerställa att den omständigheten att brotten har begåtts inom ramen för en kriminell organisation i den mening som avses i rambeslut 2008/841/JHA ses som en försvårande omständighet.

2. I den mån följande omständigheter inte redan ingår i rekvisiten för de brott som avses i artiklarna 3–6 och 9 får medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att, med avseende på de berörda brott som avses i artiklarna 3–6 och 9–11, säkerställa att en eller flera av följande omständigheter, i enlighet med nationell rätt, kan ses som en försvårande omständighet:

a) Gärningspersonen är en tjänsteman på hög nivå.

b) Gärningspersonen har tidigare genom en lagakraftvunnen dom dömts för brott av samma slag som dem som avses i artiklarna 3–6 och 9–11.

c) Gärningspersonen har erhållit en betydande förmån eller brottet har vållat betydande skada, i den mån sådan förmån eller skada kan fastställas.

d) Gärningspersonen utövar utredande, lagförande eller dömande funktioner.

e) Gärningspersonen utnyttjade den utsatta situation som en person som var delaktig i brottet befann sig i.

f) Gärningspersonen är en ansvarig enhet i den mening som avses i artikel 2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 ([26]) eller en anställd vid en ansvarig enhet eller har befogenhet, antingen individuellt eller som en del av ett organ inom den ansvariga enheten, att företräda enheten i fråga, eller har tillstånd att fatta beslut på den enhetens vägnar eller utöva kontroll inom den ansvariga enheten, och har begått handlingen vid utövandet av sin yrkesverksamhet.

Artikel 16

Förmildrande omständigheter

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en eller flera av följande omständigheter, i enlighet med nationell rätt, kan ses som en förmildrande omständighet, med avseende på de relevanta brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11:

a) Gärningspersonen förser de behöriga myndigheterna med information som de annars inte skulle ha kunnat få tillgång till, och hjälper dem därigenom att identifiera eller lagföra de övriga gärningspersonerna.

b) Gärningspersonen förser de behöriga myndigheterna med information som de annars inte skulle ha kunnat få tillgång till, och hjälper dem därigenom att finna bevisning.

c) En juridisk person hålls ansvarig för något av de brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11 och har, såvida det inte utgör en grund för undantag ansvarsfrihet, genomfört effektiva interna kontroller, etisk medvetenhet och efterlevnadsprogram för att förebygga korruption före eller efter det att brottet begicks.

d) En juridisk person hålls ansvarig för ett brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11 och har, så snart brottet har uppdagats, snabbt och frivilligt anmält brottet till de behöriga myndigheterna och vidtagit avhjälpande åtgärder.

De förmildrande omständigheter som avses i led c och d är endast tillämpliga på juridiska personer.

Artikel 17

Privilegier vid eller immunitet från utredning och lagföring av korruptionsbrott

Såvida det inte strider mot medlemsstaternas författningar, konstitutionella principer och lagar ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att privilegier vid eller immunitet från utredning och lagföring som beviljas nationella tjänstemän för de brott som avses i detta direktiv kan hävas.

([26]) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2015/849/oj).

Artikel 18

Behörighet

1. Varje medlemsstat ska vidta de åtgärder som krävs för att fastställa sin behörighet i fråga om de brott som avses i detta direktiv om

a) brottet begicks helt eller delvis inom dess territorium,

b) gärningsmannen är medborgare i medlemsstaten.

2. En medlemsstat ska underrätta kommissionen om den beslutar att utvidga sin behörighet till ett eller flera brott som avses i detta direktiv och som begåtts utanför dess territorium i följande fall:

a) Gärningsmannen har sin hemvist på dess territorium.

b) Brottet har begåtts mot en person som är medborgare eller har sin hemvist i landet.

c) Brottet har begåtts till förmån för en juridisk person som är etablerad på dess territorium.

d) Brottet har begåtts till förmån för en juridisk person i samband med verksamhet som helt eller delvis bedrivs på dess territorium.

3. Om ett brott som avses i detta direktiv omfattas av mer än en medlemsstats behörighet, ska dessa medlemsstater samarbeta för att fastställa vilken medlemsstat som ska genomföra de straffrättsliga förfarandena. Ärendet ska om så är lämpligt hänskjutas till Eurojust i enlighet med artikel 12.2 i rådets rambeslut 2009/948/RIF ([27]).

4. I de fall som avses i punkt 1 b ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att utövandet av deras behörighet inte är underställt villkoret att åtal endast får väckas på grundval av en formell underrättelse från den stat där platsen för brottet är belägen, eller efter en anmälan som gjorts i den stat där brottet begicks.

Artikel 19

Preskriptionstider

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att föreskriva en preskriptionstid som möjliggör utredning, åtal, rättegång och avgörande i fråga om de brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11 under en tillräckligt lång tidsperiod efter det att brotten begicks, så att dessa brott kan hanteras effektivt. Dessa preskriptionstider ska vara

a) minst åtta år från det att brottet begicks för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst fyra års fängelse,

b) minst fem år från det att brottet begicks för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst tre års fängelse.

([27]) Rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden (EUT L 328, 15.12.2009, s. 42, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2009/948/oj).

2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att föreskriva en preskriptionstid som möjliggör verkställighet av påföljder som utdömts till följd av en lagakraftvunnen dom för de brott som avses i artiklarna 3–6 och 8–11 under en tillräckligt lång tidsperiod efter den fällande domen. Dessa preskriptionstider ska vara

a) minst tio år från dagen för den lagakraftvunna domen när det gäller

i) ett fängelsestraff på mer än ett år, eller alternativt,

ii) ett fängelsestraff för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst fyra års fängelse,

b) minst fem år från dagen för den lagakraftvunna domen när det gäller

i) ett fängelsestraff på upp till ett år, eller alternativt,

ii) ett fängelsestraff för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst tre års fängelse.

3. Genom undantag från punkt 1 i denna artikel får medlemsstaterna fastställa en kortare preskriptionstid, förutsatt att preskriptionstiden kan avbrytas eller tillfälligt upphävas i händelse av vissa handlingar. Denna tidsperiod får inte vara kortare än

a) fem år för brott som är belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse,

b) tre år för brott som är belagda med ett maximistraff på minst tre års fängelse.

4. Genom undantag från punkt 2 i denna artikel får medlemsstaterna fastställa en kortare preskriptionstid, förutsatt att preskriptionstiden kan avbrytas eller tillfälligt upphävas i händelse av vissa handlingar. Denna tidsperiod får inte vara kortare än

a) fem år från dagen för den lagakraftvunna domen när det gäller

i) ett fängelsestraff på mer än ett år, eller alternativt,

ii) ett fängelsestraff för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst fyra års fängelse,

b) tre år från dagen för den lagakraftvunna domen när det gäller

i) ett fängelsestraff på upp till ett år, eller alternativt,

ii) ett fängelsestraff för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst tre års fängelse.

KAPITEL III

FÖREBYGGANDE, RAPPORTERING OCH UTREDNING

Artikel 20

Förebyggande av korruption

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder, såsom informationskampanjer och kunskapshöjande kampanjer, för att öka medvetenheten hos allmänheten och inom den privata sektorn om korruptionens effekter och skadliga verkningar i syfte att minska den totala förekomsten av korruptionsbrott samt risken för korruption.

2. Medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att säkerställa en hög nivå av integritet, insyn och ansvar inom offentlig förvaltning och offentligt beslutsfattande i syfte att förebygga korruption. Medlemsstaterna ska inom den offentliga förvaltningen främja en kultur som bygger på dessa principer, varvid det säkerställs att nationella tjänstemän och förvaltningar fortsätter att utveckla sin kapacitet att upprätthålla adekvata yrkesstandarder och sin medvetenhet om intressekonflikter och korruptionsrisker.

3. Medlemsstaterna ska vidta åtgärder för att säkerställa att förebyggande verktyg finns tillgängliga. Dessa verktyg kan exempelvis inbegripa lämplig tillgång till information av allmänt intresse, regler för redovisande och hantering av intressekonflikter inom den offentliga sektorn, åtgärder för att säkerställa transparens i finansieringen av kandidaturer för valda offentliga tjänstemän och politiska partier, regler för redovisning av tillgångar och kontroll av sådana redovisningar, intresseförklaringar från nationella tjänstemän som utsetts enligt nationell rätt och reglering av svängdörrssituationer som involverar sådana tjänstemän, regler om underlåtenhet att rapportera betydande tillgångar eller intressen och regler som reglerar samverkan mellan den privata och den offentliga sektorn.

4. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns åtgärder – skräddarsydda för de särskilda riskerna inom ett verksamhetsområde – för att förebygga korruption inom både den offentliga och den privata sektorn. Sådana åtgärder ska åtminstone omfatta verksamhet för att stärka integriteten och förebygga möjligheter till korruption bland

a) tjänstemän på hög nivå,

b) brottsbekämpande och rättsliga myndigheter, inbegripet åtgärder som rör deras utnämning och uppförande.

5. Medlemsstaterna ska, inom lämpliga intervall, göra en bedömning för att identifiera de sektorer eller yrken som löper störst risk för korruption och ta fram åtgärder för att hantera de främsta riskerna inom de identifierade sektorerna eller yrkena.

6. Medlemsstaterna ska, efter den bedömning som avses i punkt 5, vid behov regelbundet organisera kunskapshöjande verksamhet som är anpassad till särdragen i de sektorer eller yrken som identifierats, inbegripet om etik.

7. När så är lämpligt ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att främja civilsamhällets, den akademiska världens, icke-statliga organisationers och lokalsamhällsbaserade organisationers deltagande i korruptionsbekämpande verksamheter.

Artikel 21

Nationella strategier

Utan att det påverkar befintlig politik ska varje medlemsstat anta och offentliggöra en nationell strategi för förebyggande och bekämpande av korruption, och härvid fastställa mål, prioriteringar och motsvarande åtgärder samt medlen för att uppnå dessa mål. Medlemsstaterna ska sträva efter att säkerställa att en sådan nationell strategi utarbetas i samråd med civilsamhället, de berörda organ eller enheter som avses i artikel 22, oberoende experter, forskare och andra berörda parter, och ska ta hänsyn till medlemsstaternas behov, särdrag och utmaningar.

Artikel 22

Korruptionsbekämpande organ eller organisationsenheter

1. För att göra framsteg i kampen mot korruption på en gemensam grund ska medlemsstaterna säkerställa att det finns ett eller flera organ eller en eller flera organisationsenheter som ansvarar för att förebygga korruption och som besitter den sakkunskap som krävs för att bekämpa korruption. Dessa organs eller organisationsenheters uppgifter kan, beroende på vad som är lämpligt, omfatta följande:

a) Att bedöma enligt nationell rätt utsedda nationella tjänstemäns redovisningar av tillgångar.

b) Att övervaka efterlevnaden av de transparensregler som är tillämpliga på nationella tjänstemän och offentliga enheter.

c) Att övervaka efterlevnaden av lagstadgade bestämmelser och regler om intressekonflikter inom den offentliga sektorn.

d) Att identifiera de sektorer eller yrken där risken för korruption är störst.

e) Att samarbeta med behöriga myndigheter, organ eller organisationsenheter med ansvar för att motverka korruption.

2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att det finns ett eller flera organ eller en eller flera organisationsenheter med ansvar för att motverka och utreda korruption.

3. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de organ eller organisationsenheter som avses i punkterna 1 och 2

a) fungerar utan otillbörlig inblandning,

b) är kända för allmänheten,

c) i förekommande fall, fattar beslut eller utfärdar rekommendationer i enlighet med transparenta förfaranden som fastställs i lagar och andra författningar,

d) redovisar sin huvudsakliga verksamhet och resultaten av den.

Artikel 23

Resurser

Medlemsstaterna ska säkerställa att de organ eller organisationsenheter som ansvarar för att förebygga och motverka korruption har tillräckligt med kvalificerad personal samt de ekonomiska, tekniska och teknologiska resurser som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter effektivt i samband med genomförandet av detta direktiv.

Artikel 24

Utbildning

1. Varje medlemsstat ska vidta de åtgärder som krävs för att tillhandahålla sina nationella tjänstemän aktuell utbildning för att dessa ska kunna identifiera olika former av korruption och korruptionsrisker som kan uppstå under deras tjänsteutövning och reagera på all misstänkt verksamhet i god tid och på ett lämpligt sätt.

2. Utan att det påverkar rättsväsendets oberoende och skillnader i rättsväsendets organisation inom unionen ska varje medlemsstat vidta de åtgärder som krävs för att tillhandahålla särskild aktuell utbildning för brottsbekämpande och rättsliga myndigheter med ansvar för brottsutredningar och straffrättsliga förfaranden avseende de brott som omfattas av detta direktiv.

Artikel 25

Skydd för personer som rapporterar brott eller bistår utredningen av brott

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att direktiv (EU) 2019/1937 är tillämpligt på rapportering av de brott som avses i artiklarna 3–11 i det här direktivet och på skyddet av de personer som rapporterar sådana brott, på de villkor som fastställs i det direktivet.

2. Utöver de åtgärder som avses i punkt 1 ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att varje person som rapporterar brott som avses i det här direktivet, tillhandahåller bevisning eller på annat sätt samarbetar med behöriga myndigheter har tillgång till skydds-, stöd- och biståndsåtgärder i samband med straffrättsliga förfaranden, i enlighet med nationell rätt.

Artikel 26

Utredningsverktyg

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att effektiva och proportionella utredningsverktyg är tillgängliga för att utreda eller lagföra de brott som avses i detta direktiv. När så är lämpligt ska dessa verktyg inbegripa särskilda utredningsverktyg, såsom de som används för att bekämpa organiserad brottslighet eller när det gäller andra allvarliga brott.

Artikel 27

Frysning och förverkande

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att göra det möjligt att spåra, identifiera, frysa och förverka hjälpmedel vid och vinning av de brott som avses i kapitel II i detta direktiv.

De medlemsstater som är bundna av Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU ([28]) ska vidta de åtgärder som avses i första stycket denna artikel i enlighet med det direktivet.

Artikel 28

Informationsutbyte

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att Europols nätapplikation för säkert informationsutbyte (Siena) används för informationsutbyte mellan behöriga brottsbekämpande myndigheter i enlighet med artikel 13 i direktiv (EU) 2023/977.

([28]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen (EUT L 127, 29.4.2014, s. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2014/42/oj).

Artikel 29

Brottsoffers rättigheter

Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2012/29/EU ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att tillämpa relevanta rättigheter enligt tillämplig lag på brottsoffer enligt det här direktivet, inbegripet juridiska personer, i tillämpliga fall, i enlighet med nationell rätt.

Artikel 30

Den berörda allmänhetens rätt att delta i förfaranden

Medlemsstaterna ska säkerställa att personer som berörs eller sannolikt kommer att beröras av de brott som avses i artiklarna 3–9 i detta direktiv och personer som har ett tillräckligt intresse av en rättighet eller hävdar att en rättighet kränks samt icke-statliga organisationer som deltar i kampen mot korruption och som uppfyller kraven enligt nationell rätt har lämpliga processuella rättigheter i förfaranden som rör dessa brott, om sådana processuella rättigheter för den berörda allmänheten existerar i medlemsstaten i förfaranden som rör andra brott, exempelvis som civilrättslig part.

Artikel 31

Avstängning eller omplacering av en offentlig tjänsteman

Medlemsstaterna ska överväga att inrätta straffrättsliga, administrativa eller disciplinära förfaranden enligt vilka en offentlig tjänsteman som anklagas för ett brott enligt detta direktiv när så är lämpligt kan stängas av eller tillfälligt omplaceras av den behöriga myndigheten, med vederbörlig respekt för principen om oskuldspresumtion.

KAPITEL IV

SAMORDNING OCH SAMARBETE

Artikel 32

Samarbete mellan medlemsstaterna och unionens institutioner, organ och byråer

Om de brott som avses i detta direktiv misstänks vara av gränsöverskridande karaktär ska de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter överväga att översända informationen om dessa brott till lämpliga behöriga unionsinstitutioner, -organ eller -byråer.

Utan att det påverkar reglerna för gränsöverskridande samarbete och ömsesidig rättslig hjälp i brottmål ska medlemsstaterna, Europol, Eurojust, Europeiska åklagarmyndigheten och Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och kommissionen inom ramen för sin respektive behörighet samarbeta med varandra i kampen mot de brott som avses i detta direktiv. Eurojust ska, när så är lämpligt, i detta syfte tillhandahålla det tekniska och operativa stöd som de behöriga myndigheterna behöver för att underlätta samordningen av sina utredningar. Kommissionen och Olaf får, när så är lämpligt, bistå.

Artikel 33

Kommissionens stöd till medlemsstaterna och deras behöriga myndigheter

1. Kommissionen ska utarbeta en översikt över sektoriella korruptionsrisker i unionen och underlätta informationsutbyte mellan medlemsstaterna och experter i hela unionen.

2. Kommissionens uppgifter, genom EU:s nätverk mot korruption ska omfatta

a) underlättande av samarbete och utbyte av bästa praxis mellan medlemsstaternas rättstillämpare, civilsamhällets representanter, experter, forskare och andra berörda parter,

b) på begäran, stöd till alla berörda parter, särskilt medlemsstaterna, i deras verksamhet genom utveckling av bästa praxis, icke-bindande vägledningsmaterial och metoder.

3. Kommissionen ska informera medlemsstaterna om de ekonomiska resurser på unionsnivå som medlemsstaterna kan ta del av i kampen mot korruption, inbegripet unionens korruptionsbekämpningsprogram med tredjeländer.

Artikel 34

Insamling av uppgifter och statistik

1. Medlemsstaterna ska ha ett system för registrering, framtagande och tillhandahållande av anonymiserade statistiska uppgifter om de brott som avses i artiklarna 3–11 i detta direktiv.

2. De statistiska uppgifter som avses i punkt 1 ska åtminstone omfatta följande befintliga uppgifter, om de är tillgängliga på central nivå:

a) Antalet brott som registrerats och varit föremål för avgörande av medlemsstaterna.

b) Antalet avskrivna domstolsärenden, inbegripet antalet ärenden som avskrivits på grund av att preskriptionstiden för det berörda brottet har löpt ut.

c) Antalet uppgörelser utom rättegång när det gäller de brott som avses i artiklarna 3–11, om sådana mekanismer finns i en medlemsstat i något skede av de relevanta förfarandena.

d) Antalet fysiska personer med specificering, i förekommande fall, av antalet offentliga tjänstemän och tjänstemän på hög nivå som har

i) åtalats,

ii) lagförts,

iii) ålagts böter.

e) Antalet juridiska personer som har

i) åtalats,

ii) lagförts,

iii) ålagts böter eller sanktionsavgifter.

f) Typer av och nivåer på de påföljder som ålagts för de brott som avses i artiklarna 3–11.

g) Antalet benådningar kopplade till fällande domar avseende artiklarna 3, 4, 5 och 6.

3. Medlemsstaterna ska årligen och om möjligt före den 1 juni men senast den 31 december, i ett lättillgängligt, jämförbart och maskinläsbart format, offentliggöra de statistiska uppgifter som avses i punkt 2 för det föregående året och informera kommissionen om detta.

KAPITEL V

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 35

Ersättande av rambeslut 2003/568/RIF och konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i

1. Rambeslut 2003/568/RIF ersätts med avseende på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv, utan att det påverkar dessa medlemsstaters skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande av det rambeslutet med nationell rätt.

För de medlemsstater som är bundna av detta direktiv ska hänvisningar till rambeslut 2003/568/RIF anses som hänvisningar till detta direktiv. I synnerhet ska hänvisningar till artikel 2 i rambeslut 2003/568/RIF förstås som hänvisningar till kapitel II i detta direktiv.

2. Konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i ersätts för de medlemsstater som är bundna av detta direktiv.

För de medlemsstater som är bundna av detta direktiv ska hänvisningar till den konventionen förstås som hänvisningar till detta direktiv. I synnerhet ska hänvisningar till artikel 3 i den konventionen förstås som hänvisningar till kapitel II i detta direktiv.

Artikel 36

Ändringar av direktiv (EU) 2017/1371

Direktiv (EU) 2017/1371 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 2.1 ska följande led läggas till:

”c) *tjänsteman på hög nivå*: tjänsteman på hög nivå enligt definitionen i artikel 2.9 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2026/1021 (*).

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2026/1021 av den 29 april 2026 om bekämpande av korruption, om ersättande av rådets rambeslut 2003/568/RIF och konventionen om kamp mot korruption som tjänstemän i Europeiska gemenskaperna eller Europeiska unionens medlemsstater är delaktiga i och om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2017/1371 (EUT L, 2026/1021, 11.5.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2026/1021/oj).”

2. Artikel 4.2 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att givande och tagande av muta inom den offentliga sektorn, om detta sker uppsåtligen, utgör brott.

a) I detta direktiv avses med *tagande av muta inom den offentliga sektorn* en handling utförd av en offentlig tjänsteman som, direkt eller genom en mellanhand, begär eller mottar någon form av förmån, för egen eller för tredje parts räkning, eller godtar ett löfte om en sådan förmån, i syfte att handla eller avstå från att handla i enlighet med sina förpliktelser eller i samband med sin tjänsteutövning på ett sätt som skadar eller sannolikt kommer att skada unionens finansiella intressen.

b) I detta direktiv avses med *givande av muta inom den offentliga sektorn* en handling utförd av en person som, direkt eller genom en mellanhand, utlovar, erbjuder eller ger någon form av förmån till en offentlig tjänsteman, för egen eller för tredje parts räkning, i syfte att få honom eller henne att handla eller avstå från att handla i enlighet med sina förpliktelser eller i samband med sin tjänsteutövning på ett sätt som skadar eller kan skada unionens finansiella intressen."

3. Artikel 7 ska ändras på följande sätt:

a) Punkt 3 ska ersättas med följande:

"3. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att de brott som avses i artiklarna 3, 4.1 och 4.3 är belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse, om dessa brott inbegriper betydande skada eller förmåner.

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att de brott som avses i artikel 4.2, om den handling som tjänstemannen ska utföra eller underlåta att utföra inte står i strid med tjänstemannens förpliktelser, är belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse, om dessa brott inbegriper betydande skada eller förmåner.

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att de brott som avses i artikel 4.2, om den handling som tjänstemannen ska utföra eller underlåta att utföra står i strid med tjänstemannens förpliktelser, är belagda med ett maximistraff på minst fem års fängelse, om dessa brott inbegriper betydande skada eller förmåner.

Den skada eller förmån som härrör från de brott som avses i artiklarna 3.2 a, b och c och 4 ska presumeras vara betydande om skadan eller förmånen inbegriper mer än 100 000 EUR.

Den skada eller förmån som härrör från de brott som avses i artikel 3.2 d ska, om inte annat följer av artikel 2.2, alltid presumeras vara betydande.

Medlemsstaterna får även föreskriva ett maximistraff på minst fyra års fängelse under andra allvarliga omständigheter som fastställts i deras nationella rätt."

b) Punkt 4 ska ersättas med följande:

"4. Om ett brott som avses i artikel 3.2 a, b eller c eller artikel 4.1 och 4.3 inbegriper skada som understiger 10 000 EUR eller en förmån som understiger 10 000 EUR får medlemsstaterna föreskriva andra påföljder än straffrättsliga påföljder."

c) Följande punkt ska läggas till:

"6. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1–5 i denna artikel ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att fysiska personer som har begått de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 i detta direktiv kan bli föremål för ytterligare straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder, vilka kan inbegripa de som avses i artikel 12.4 i direktiv (EU) 2026/1021".

4. Artikel 8 ska ersättas med följande:

”*Artikel 8*

Försvårande och förmildrande omständigheter

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att det betraktas som en försvårande omständighet om ett brott som avses i artikel 3, 4 eller 5 i detta direktiv har begåtts inom ramen för en kriminell organisation enligt definitionen i rambeslut 2008/841/RIF.

Medlemsstaterna får vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att en eller flera av de omständigheter som avses i artiklarna 15 och 16 i direktiv (EU) 2026/1021, i enlighet med relevanta bestämmelser i nationell rätt, kan ses som försvårande och förmildrande omständigheter, med avseende på de brott som avses i detta direktiv.”

5. Artikel 9 ska ersättas med följande:

”*Artikel 9*

Påföljder och sanktioner för juridiska personer

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att en juridisk person som hålls ansvarig enligt artikel 6 ska kunna bli föremål för effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder.

2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att påföljderna eller åtgärderna för juridiska personer som hålls ansvariga enligt artikel 6 i detta direktiv ska omfatta böter eller sanktionsavgifter, vars belopp ska stå i proportion till gärningens allvar och till den berörda juridiska personens individuella, ekonomiska och andra förhållanden, och får omfatta andra straffrättsliga eller icke-straffrättsliga påföljder eller åtgärder som står i proportion till gärningens allvar, såsom de som avses i artikel 14.2 i direktiv (EU) 2026/1021.

I den mån juridiska personer hålls ansvariga enligt artikel 6.1 i det här direktivet för de brott som avses i artikel 4.2 och 4.3 i det här direktivet är artikel 14.3 i direktiv (EU) 2026/1021 tillämplig.”

6. Artikel 12 ska ändras på följande sätt:

a) Punkterna 2, 3 och 4 ska ersättas med följande:

”2. Medlemsstaterna ska i fråga om de brott som avses i artiklarna 3, 4.1 och 5 och som är belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse, vidta de åtgärder som krävs för att möjliggöra utredning, åtal, rättegång och avgörande under en tidsperiod på minst fem år räknat från den tidpunkt då brottet begicks.

3. Genom undantag från punkt 2 får medlemsstaterna fastställa en preskriptionstid som är kortare än fem år, men inte kortare än tre år, förutsatt att preskriptionstiden kan avbrytas eller suspenderas i händelse av vissa handlingar.

4. Medlemsstaterna ska i fråga om de brott som avses i artikel 4.2 och 4.3 och som är belagda med ett maximistraff på minst fyra års fängelse, vidta de åtgärder som krävs för att möjliggöra utredning, åtal, rättegång och avgörande under en tidsperiod på minst åtta år räknat från den tidpunkt då brottet begicks.”

b) Följande punkter ska läggas till:

”5. Genom undantag från punkt 4 får medlemsstaterna fastställa en preskriptionstid som är kortare än åtta år, men inte kortare än fem år, förutsatt att preskriptionstiden kan avbrytas eller suspenderas i händelse av vissa handlingar.

6. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att föreskriva en preskriptionstid på minst fem år från dagen för den lagakraftvunna domen för ett brott som avses i artiklarna 3, 4.1 och 5 som möjliggör verkställighet av följande påföljder som utdömts till följd av den domen:

a) fängelsestraff på mer än ett år, eller alternativt,

b) fängelsestraff för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst fyra års fängelse.

7. Genom undantag från punkt 6 får medlemsstaterna fastställa en preskriptionstid som är kortare än fem år, men inte kortare än tre år, förutsatt att preskriptionstiden kan avbrytas eller suspenderas i händelse av vissa handlingar.

8. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som är nödvändiga för att föreskriva en preskriptionstid på minst tio år från dagen för den lagakraftvunna domen för ett brott som avses i artikel 4.2 och 4.3 som möjliggör verkställighet av följande påföljder som utdömts till följd av den domen:

a) fängelsestraff på mer än ett år, eller alternativt,

b) fängelsestraff för ett brott som är belagt med ett maximistraff på minst fyra års fängelse.

9. Genom undantag från punkt 8 får medlemsstaterna fastställa en preskriptionstid som är kortare än tio år, men inte kortare än fem år, förutsatt att preskriptionstiden kan avbrytas eller suspenderas i händelse av vissa handlingar.”

Artikel 37

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 juni 2028.

När det gäller skyldigheterna enligt artiklarna 20.5 och 21 ska medlemsstaterna dock sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 juni 2029.

2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 38

Utvärdering och rapportering

1. Kommissionen ska senast den 1 juni 2030 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som krävs för att följa detta direktiv.

2. Senast den 1 juni 2032 ska kommissionen överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av detta direktivs mervärde vid korruptionsbekämpning, inbegripet en bedömning av artikel 7 och medlemsstaternas genomförande av den. Den rapporten ska också behandla detta direktivs inverkan på de grundläggande rättigheterna och friheterna. På grundval av denna bedömning ska kommissionen vid behov fatta beslut om lämplig uppföljning.

Artikel 39

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 40

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Strasbourg den 29 april 2026.

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
R. METSOLA	M. RAOUNA
Ordförande	*Ordförande*